

Kent Kirk (KF):

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i den konservative folketingsgruppe mener, at skattetrykket i Danmark er for højt. Et skattetryk på over 50 pct. er af flere grunde ubehageligt, og fra konservativ side ønsker vi selvfølgelig, at skattetrykket sænkes.

Vi er fuldstændig enige med skatteministeren i, at det ikke er nogen let sag at få skatterne sat ned, og det er der selvfølgelig flere årsager til. For det første er der i samfundet mange forskellige grupper, der kræver flere og bedre offentlige ydelser. Skatter og afgifter opkræves jo ikke for sjov, eller fordi Folketingets flertal besidder særlig ondsindede egenskaber, men fordi de offentlige udgifter, som stat og kommuner afholder, skal finansieres, og skatterne kan kun lettes, hvis de offentlige udgifter samtidig bliver reduceret.

Det er ingen kunst at øge de offentlige udgifter. Det så vi tydeligt i 1970'erne. Det er væsentlig sværere at beskære de offentlige udgifter, og det er egentlig meget flot at stå her på talerstolen og sige, at de offentlige udgifter skal reduceres. Jeg kender imidlertid ikke noget parti i Folketinget, som ikke er parat til at øge de offentlige udgifter, hvis det i øvrigt tjener det pågældende partis interesser. Sådan er det jo, og det er det, vi skal have ændret.

Fremskridtspartiet er et godt eksempel på det. Fremskridtspartiet har nærmest gjort sig til martyr, hvad angår reduktion af de offentlige udgifter, men hvad gør Fremskridtspartiet så i praksis? Fremskridtspartiet stiller bl.a. forslag om forbedring af folkepensionen på 7-8 mia. kr., uden at der er dækning for det. Derfor er det lidt mærkeligt at høre hr. Behnke her fra talerstolen tale for offentlige reduktioner, når man samtidig ser konkrete forslag om at øge det offentliges overførselsindkomster. Ud af de samlede offentlige udgifter er 51 pct. i dag overførselsindkomster.

Sådan var situationen faktisk efter folketingsvalget i september og i tiden op til finanslovens vedtagelse i december måned.

Jeg vil meget klart slå fast, at vi i den konservative folketingsgruppe bestemt er parate til at finde besparelser på de offentlige budgetter, men vi ved også, at det ikke bliver let at finde et folketingsflertal, når besparelserne skal udmøntes. Men vi er parate, fordi det er en kendsgerning, at skatterne først kan lettes, den dag

der er en bedre balance mellem de offentlige udgifter og produktionen.

Underskuddet på betalingsbalancen og udlandsgælden lægger snævre bånd på handlefriheden, når det drejer sig om at sætte skattetrykket ned. En reduktion af skatter eller for den sags skyld afgifter vil udvide forbrugsmulighederne for de personer, som lettelserne kommer til gode, og det vil forværre betalingsbalancesaldoen og øge udlandsgælden.

En forudsætning for, at skattetrykket kan nedsættes, er derfor, at den private opsparring sættes markant i vejret. Det er den medicin, der skal til, hvis betalingsbalanceunderskuddet skal væk.

Det er bl.a. derfor, vi har arbejdet så ihærdigt på at ændre samfundet fra at være et gældsætningsamfund til at blive et opsparringssamfund. Det er i de sidste fem år blevet mere fordelagtigt at spare op. Lavere beskatning af renteindtægter i kombination med prisstigninger på 3-4 pct. årligt har medført, at det i dag kan betale sig at sætte penge i banken. Fra konservativ side ønsker vi, at den private opsparring til stadighed styrkes, bl.a. ved gennemførelse af pensionsopsparinger ude på det private arbejdsmarked.

Skattetrykket er steget under firkløverregeringen; det er en kendsgerning, som jeg ikke vil forsøge at løbe fra. Vort ønske om ikke at gældsætte næste generation er årsagen til, at skattetrykket i dag er højere end i 1982.

Offentlige udgifter bør finansieres gennem skatter eller afgifter, men de kan også finansieres gennem låntagning, dvs. via underskud på statsfinanserne. Sidst Socialdemokratiet havde regeringsmagten, valgte det at finansiere en stor del af de offentlige udgifter ved hjælp af underskud på statsbudgettet. Man lånte til udgifterne. Underskuddet på statsfinanserne fik lov til at vokse år efter år. Det er den politik, vi i dag betaler for.

Derfor er det lidt mærkeligt at høre den socialdemokratiske ordfører, fru Pia Gjellerup, her fra talerstolen rose sig af det meget lave skattetryk op til 1982. For hvad var realiteterne? Realiteterne var, at hvis Socialdemokratiet dengang havde finansieret de offentlige udgifter krone for krone, skulle skattetrykket have været på 50,7 pct. og ikke 44,6 pct., som det rent faktisk var. Så havde vi heller ikke haft de store renteudgifter og den enorme indenlandske